

Το βιβλίο «Το αγόρι με τη ριγέ πιτζάμα» ήταν μια ιστορία που μου δημιούργησε πολλά διαφορετικά συναισθήματα κατά τη διάρκεια της ανάγνωσής της. Αρχικά, η συνάντηση και η γνωριμία των δύο ηρώων του βιβλίου, του Μπρούνο και του Σμουέλ, μπροστά σε ένα συρματοπλέγμα με άγγιξε ψυχικά, καθώς φανέρωσε την αθωότητα δυο μικρών παιδιών, τα οποία χωρίς να γνωρίζουν ποιες ήταν οι κοινωνικές και θρησκευτικές διαφορές τους, προσπάθησαν να αναπτύξουν μια φιλία. Τη διατήρηση της φιλίας αυτής, όμως, εμπόδιζε το συρματοπλέγμα ανάμεσά τους, που δεν τους επέτρεπε να παίζουν ο ένας με τον άλλον. Στην πραγματικότητα δεν μπορούσαν ούτε να ακουμπήσουν τον φίλο τους.

Μέσω του διαχωρισμού των δύο παιδιών με το συρματοπλέγμα, πιστεύω πως ο συγγραφέας θέλει να μας περάσει κάποια μηνύματα. Θεωρώ, ότι πρώτα απ' όλα θέλει να μας υποδείξει ότι οι ενήλικες ξεχωρίζοντας μερικούς ανθρώπους από κάποιους άλλους δυσκολεύουν τη ζωή της επόμενης γενιάς. Κάνοντας αυτό το μεγάλο λάθος οι μεγάλοι, φαίνεται πως όλοι οι άνθρωποι, παρόλο που δεν είναι ίδιοι, είναι ίσοι. Επίσης,

ένα άλλο μήνυμα που θέλει να περάσει ο συγγραφέας, κατά τη γνώμη μου, είναι ότι μια φιλία αν πραγματικά υπάρχει στις καρδιές δύο ανθρώπων, μπορεί να επιβιώσει και κάτω από τις πιο επίπονες και περισσότερο δύσκολες συνθήκες που είναι πιθανόν να υπάρξουν. Κατά τη δική μου άποψη

μάλιστα, αυτό το φαινόμενο δεν παρουσιάζεται μόνο στη φιλία, αλλά και σε κάθε είδος σχέσεως που μπορούν να αναπτύξουν και να διατηρήσουν δύο άνθρωποι μεταξύ τους. Επομένως, τα μηνύματα που προσπαθεί ο συγγραφέας να μας δώσει μέσω της ιστορίας αυτής, αφορούν την ισότητα ανάμεσα στους ανθρώπους και τη δύναμη των σχέσεών τους.

Κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης αυτού του βιβλίου, ένιωσα πολλά διαφορετικά συναισθήματα. Αρχικά, αισθάνθηκα χαρούμενη, όταν είδα πως το βιβλίο αυτό σχετιζόταν με μία ευτυχισμένη, μέχρι τότε τουλάχιστον, οικογένεια που αποτελούνταν από δύο υγιέστατα παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, που τσακώνονταν συνεχώς, όπως

δύο συνηθισμένα αδέρφια, μια μητέρα, έναν πατέρα, μια γιαγιά κι έναν παππού. Έπειτα, όταν κατάλαβα ότι ήταν αναγκαίο, λόγω της δουλειάς του πατέρα, να φύγουν από το Βερολίνο, από το σπίτι τους δηλαδή και πως τα παιδιά θα έπρεπε να αποχαιρετήσουν τους φίλους τους, τουλάχιστον για το «προσεχές διάστημα», στενοχωρήθηκα, επειδή

μπορούσα να αντιληφθώ πόσο δύσκολο θα ήταν αυτό, τουλάχιστον για τα παιδιά. Κατόπιν, αφότου είδα πως ο Μπρούνο από το νέο του σπίτι, στην Πολωνία συνέχιζε να κρατά επαφή με τη γιαγιά του, στέλνοντάς της γράμματα, ένιωσα μέσα μου τη νοσταλγία που αισθανόταν το παιδί. Μάλιστα, όταν έμαθα πως η πολυαγαπημένη του γιαγιά πέθανε, λυπήθηκα βαθύτατα, διότι ένιωσα τότε τα συναισθήματα του ίδιου του παιδιού να με περιβάλλουν. Στη συνέχεια, με χαροποίησε το γεγονός ότι ο Μπρούνο έκανε έναν νέο φίλο στο Ουστ-Βιτς και δεν ένιωθε πια μοναξιά στο νέο του σπίτι.

Ύστερα, όταν είδα το ενδιαφέρον του Πάβελ, του σερβιτόρου, για τον Μπρούνο τη μέρα που είχε πέσει από την αυτοσχέδια κούνια του, συγκινήθηκα, διότι ο Πάβελ, μόλις κατάλαβε τι είχε συμβεί, βιάστηκε να τρέξει και να βοηθήσει το χτυπημένο παιδί. Επιπρόσθετα, κάθε φορά που έβλεπα ότι συμπεριφέρονταν άσχημα στον Πάβελ στεναχωριόμουν, γιατί γνώριζα την καλοσύνη του ανθρώπου αυτού και δεν του άξιζε να του συμπεριφέρονται κατ' αυτόν τον τρόπο. Επιπλέον, ιδιαίτερα παράξενη μου φάνηκε η επιβράβευση της μητέρας για κάτι που είχε κάνει ο Πάβελ, αφού ήξερα πως αυτό ήταν άδικο. Ακόμη, γέλασα με τον αστείο τρόπο που ήταν αναγκασμένα να φέρονται στον Φύρη, τον κυβερνήτη της χώρας, όταν ήρθε στο σπίτι τους για να δειπνήσουν μαζί. Το τέλος της ιστορίας αυτής μου δημιούργησε δύο διαφορετικά συναισθήματα. Αφενός στενοχωρήθηκα λόγω του χαμού των δυο παιδιών, αφετέρου συγκινήθηκα, επειδή «χάθηκαν» μαζί.

Αγγελική Μεθενίτη